

Predikatie over Matthéüs 6 vers 8
door eerwaarde heer D.J. van Keulen

Votum.

Zingen Psalm 141 : 2 en 3.

Belijdenis: Zondag 45 H.C..

Schriftlezing Matthéüs 6 vers 5 t/m 15

5 En wanneer gij bidt, zo zult gij niet zijn gelijk de geveinsden; want die plegen gaarne in de synagogen en op de hoeken der straten staande, te bidden, opdat zij van de mensen mogen gezien worden. Voorwaar Ik zeg u, dat zij hun loon weg hebben.

6 Maar gij, wanneer gij bidt, ga in uw binnenkamer, en uw deur gesloten hebbende, bid uw Vader, Die in het verborgen is; en uw Vader, Die in het verborgen ziet, zal het u in het openbaar vergelden.

7 En als gij bidt, zo gebruikt geen ijdel verhaal van woorden, gelijk de heidenen; want zij menen dat zij door hun veelheid van woorden zullen verhoord worden.

8 Wordt dan hun niet gelijk; want uw Vader weet wat gij van node hebt, eer gij Hem bidt.

9 Gij dan, bidt aldus: Onze Vader, Die in de hemelen zijt , Uw Naam worde geheiligd.

10 Uw Koninkrijk kome. Uw wil geschiede, gelijk in den hemel, also ook op de aarde.

11 Geef ons heden ons dagelijks brood.

12 En vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onzen schuldenaren.

13 En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van den boze. Want Uw is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid, in der eeuwigheid. Amen.

14 Want indien gij den mensen hun misdaden vergeeft, zo zal uw hemelse Vader ook u vergeven.

15 Maar indien gij den mensen hun misdaden niet vergeeft, zo zal ook uw Vader uw misdaden niet vergeven.

Gebed.

Zingen Psalm 32 : 3 en 4.

Met de hulpe des Heeren en onder de inwachting van Gods Heilige Geest, wensen wij u Zijn Woord te bedienen uit dat gedeelte dat wij samen lazen, Matthéüs 6 en met name het 8e vers. Daar luidt het Woord des Heeren en onze tekst aldus:

Wordt dan hun niet gelijk; want uw Vader weet wat gij van node hebt, eer gij Hem bidt.

Om naar aanleiding van ons tekstwoord stil te staan bij drie gedachten:

- 1e. Het geveinsde bidden.
- 2e. Het ijdele bidden.
- 3e. Het gelovig bidden.

Dit hoofdstuk, Matthéüs 6, heeft zijn plaats in die drie hoofdstukken die bij elkaar horen, Matthéüs 5, 6 en 7. Deze hoofdstukken bevin-den zich, die zijn te plaatsen aan het begin van het openbare optre-den van de Heere Jezus Christus onder de mensen. Ja, op zijn 30ste jaar is Hij uitgegaan om het welbehagen van Zijn Vader te gaan ver-kondigen. Deze Heere Jezus Die van de Vader gezonden is in de wereld, heeft maar één doel voor ogen gehad. En dat is dit: de wil van Zijn hemelse Vader bekend maken. Ik kan het ook anders zeg-gen. Hij is om geen andere reden gekomen, dan om het Woord van God te bevestigen. Hij heeft vanuit de hoogste hemelen mee geno-men een eeuwige gehoorzaamheid, om gehoorzaam te zijn aan het bevel van Zijn Vader. Hij Die in de stilte van de nooit begonnen eeu-wigheid gezegd heeft: “Zie, Ik kom, o God, om Uw wil te doen”. Hij heeft ook Gods wil gedaan tot in het uiterste, tot in de bittere en smadelijke dood des kruises toe, waar de vijanden op Hem losge-stormd zijn, waar de duivel zijn helse macht heeft laten gelden, en waar de Vader de onweerswolken en de bliksemschichten van Zijn heilig recht op Hem deed losbreken. Hij is gehoorzaam geweest.

En je gaat uit eten en je bidt niet voor het eten. Want ja, wat zullen de mensen om je heen er wel niet van zeggen! En je doet maar een beetje mee met de wereld, want anders val je zo buiten de boot, in de straat waar je woont en op de werkvloer. Begrijp je?

Hij is gehoorzaam geweest. Hoe is Hij gehoorzaam geweest? Door Zich ten alle tijden aan het Woord van Zijn Vader te houden. Moet je maar in Matthéüs 4 kijken, de verzoeking in de woestijn. De duivel is gekomen toen de Heere Jezus na veertig dagen en veertig nachten ten laatste hongerde en dorste. De duivel is gekomen met zijn ver-zoeking en met zijn verdraaiingen van het Goddelijk Woord. Maar de Heere Jezus heeft hem geantwoord, weerstaan in het aangezicht met het Godsgetuigenis. Hij is eerlijk geweest en gebleven. Hij heeft oprecht gehandeld en gewandeld voor het aangezicht van Zijn Vader. En er staat in het Woord: “Wederstaat de duivel en hij zal van u vlieden”. Hij is gegaan. Het is ons ten voorbeeld gegeven.

Ons mensen, wij, u en ik, die niet anders doen, ons leven lang, dan struikeling op struikeling maken. Telkens weer vallen en vallen in de zonde. Telkens weer bezwijken voor de influisteringen en de listen van de boze. Of heb je daar geen last van? Dat mag ik toch wel vragen? Heb je daar geen last van? Want weet u, er zijn mensen die zeggen: "De duivel, nee, daar bemoei ik mij niet mee, daar heb ik geen last van". Nou, dat is een teken dat je een prooi van de duivel bent. Want als je nog meent geen last te hebben van de duivel, dan lig je verstrikt in zijn klauwen, en dan ben je het voorwerp van zijn duivelse werk. Nee, last van de duivel, dat heeft iedereen die nu iets van het Geesteslicht kent, die nu iets van het werk van God in zijn leven kent. Weet je waarom? De apostel zegt dat er een geestelijke strijd gaande is. In de lucht zijn daar die boosheden. Die geestelijke strijd is gaande tussen dat wat uit God is en dat wat uit de duivel op komt. En dat strijdt tegen elkander. Dat kan nooit samen gaan.

En als er nu iets van de Heilige Geest in je leven gekomen is, dan ben je van jezelf nog vlees en de Heilige Geest brengt geestelijkheid mee. En vlees en Geest strijden tegen elkander. Die kunnen niet samen gaan. Of ben je nog geen verdeeld koninkrijk geworden? Of moet je het ook al met de apostel mee klagen: "Het goede dat ik wil doen, dat doe ik niet, en het kwade dat ik niet wil, dat doe ik. Als ik het goede wil doen, ligt het kwade mij bij". Dat is die strijd. Dat is dat tegenover elkaar komen te staan.

De Heere Jezus heeft met het Woord de duivel wederstaan. Daarmee laat Hij ons een voorbeeld na. Er is maar één weg om de duivel te wederstaan, en dat is de weg van het Woord. Alleen door dat Woord en in dat Woord is de mens veilig.

Maar ja, dan zit er natuurlijk ergens een rechtzinnige, en die zegt: "Ja, dat kun je nu wel zeggen, dat ik alleen in het Woord veilig ben, maar ik ben toch in mijn val in Adam uit dat Woord weggevallen, en ik kan er toch van mezelf niet in terug komen?" Nee, dat is waar, daar heb je helemaal gelijk in, dat is ook zo. Ik kan dat net zomin. We zijn zulke onmachtige mensen en we zijn zo verstrikt aan alles wat van de boze is. Dat is zeker waar. Maar het gaat door Woord en Geest. Kijk, en de Heere zendt nu die Heilige Geest uit in Zijn vrijmacht. Die geeft Hij aan wie Hij wil. En wat van de Hemel geschonken wordt, dat is krachtig, ja, almachtig zelfs. En dat zal het goede werk in u doen.

Hoe kom ik daar dan aan? Dat is nu een vrije genadegift Gods. "Ja", zeg je, "maar ik heb er behoefte aan". Is dat echt zo? Heb je er behoefte aan? Dan is daar in de hemel een hemelse Vader, Die zoveel beter is dan die aardse vaders. Want welke vader is er op deze wereld, als zijn zoon hem zou bidden om een brood, die hem

een steen zal geven? Nee toch! Die worden toch niet gevonden! Hoeveel te meer de hemelse Vader, als Hij gebeden wordt om de Heilige Geest, zal Hij je dan die Heilige Geest niet geven?!

Ach, wie zo in het gebed tot de Heere komen mag, omdat hij gebedsoefeningen ontvangt van het hemelhof vandaan, die zal verhoord worden. De Heere zal geen bidder laten staan. En weet u, dat wou ik toch ook maar eens zeggen. Zullen we met elkaar niet twijfelen aan de rommelende ingewanden Gods van barmhartigheid. Weet je wat wij voor mensen zijn? “God is zo taai, en God is zo moeilijk te bewegen”. Maar God is reeds in Zichzelf bewogen. En wij zijn zo taai! En wij zijn zo onbeweeglijk. Maar er staat in het Woord: “De Heere wacht om genadig te zijn”.

De Heere Jezus heeft de verzoeking van de duivel weerstaan. O jazeker, Hij heeft discipelen tot Zich getrokken, en dan begint hoofdstuk 5, het begin van de bergrede: “En Jezus de scharen ziende”. Dat is zo schoon dat dat er staat: “En Jezus de scharen ziende”. Weet je wat daar nu gebeurt? Als de Heere Jezus het volk ziet, dan gaat Zijn Middelaarshart spreken. Dan wordt Hij met innerlijke ontfermingen bewogen over die schare, die alle kanten op dolen en dwalen, en geen herder hebben. Dan gaat Hij Zichzelf aanprijzen. Niet door daar op een of andere manier Zichzelve te verheerlijken. Nee, maar door Zijn Vader te verheerlijken, Die in de hemelen is. En om aan te wijzen hoe de mens nu komen kan tot dat hoogste en eeuwige geluk. Hoe de mens nu zalig kan worden. Hij is met innerlijke ontfermingen bewogen over de scharen. En als God nu van deze kerkdienst afweet, en daar weet de Heere toch van. Of niet? Zijn ogen doorlopen de ganse aarde. Dan ziet en dan kent Hij u en mij. En dan weet Hij wat ons ontbreekt. Dan weet Hij wat u van node hebt. En Jezus de schare ziende. Daarom gaat tot op de dag van vandaag dat Goddelijk Woord nog uit, omdat de Heere met ontfermingen bewogen is over een schare die verloren dreigt te gaan, om ze tot Zich te trekken en om eeuwig bij Hem te mogen zijn.

“Ja”, zeg je, “maar ik moet eerst weten of ik verkoren ben”. Ophouden moet je! Je moet ophouden! Dat staat nergens in het Woord, dat je eerst moet weten dat je uitverkoren bent. Die verkiezing is een geheimenis, wat er ligt in de hoogste hemelen. De verborgen dingen zijn voor de Heere, maar de geopenbaarde dingen voor ons en onze kinderen. En als nu in deze dag, al gaat het misschien wel tegen mijn eigen vlees en bloed in, zomaar dat Evangelie in al zijn welmenendheid tot u komt, zul je dan ooit nog in de dag der dagen kunnen zeggen: “Het is Uw schuld, Heere God, dat ik onbekeerd ben gebleven”? Zul je de Heere nog schuldig

kunnen houden, terwijl dat Woord van Hem één grote lokking is, één grote nodiging om te komen tot het heil? En er wordt nergens een daad van u vereist. Nergens! Nergens! En dat af te leren, dan is de tijd nabij, dat de geestelijke oefeningen zijn ingang kunnen gaan vinden, en dat we het voorwerp zullen worden van de bemoeienissen Gods.

En Jezus de schare ziende. Dan gaat Hij de bergrede uitspreken. Weet u, de bergrede wordt ook wel genoemd “de grondwet van het Koninkrijk der hemelen”. Dus in die bergrede staan de fundamentele zaken, de fundamentele wets- en rechtsgangen, zoals het er in dat Koninkrijk der hemelen aan toe gaat. Die worden ons door de Heere Jezus Christus verkondigd. Waarom? Omdat we die missen. Omdat we die kwijt zijn. Omdat we die niet meer kennen. Die grondweg stond in het Paradijs in onze harten gedrukt. Die grondwet namen we mee, en hele onze levensgang, in dat Paradijs, ter ere Gods. Dat was een levensgang die voortkwam uit die grondwet van dat Koninkrijk der hemelen. En weet je wat die grondwet was? Liefde tot God en liefde tot de naaste. Dat was onze beweegreden, onze drijfveer in het leven. En dat zijn we verloren geworden door onze diepe val in Adam.

En ik wou je vragen: Ben je daar al achter gekomen? Heb je daar al kennis mee gemaakt? Met de liefdeloosheid van je eigen bestaan. Ben je er al eens achter gebracht dat je ten diepste een hater bent van God en Goddelijke zaken? Ben je er al bij bepaald geworden dat je een hater bent van je medemens? “Ja maar, ik ben zo best voor mijn burens, ik doe boodschappen voor die hoogbejaarde vrouw naast me, en ik was de auto van de overbuurman weleens”. O ja? Is dat liefde tot de ander? Of is het ten diepste liefde voor je zelf, om er zelf een beetje door geëerd en geprezen te worden? De Bijbel spreekt over ons dat vonnis uit: “We zijn een hater van God en een hater van onze medemens”. En weet je wat we ook nog zijn? Haters van onze eigen kostelijke ziel. We kiezen liever de eeuwige dood, dan dat we onze ziel zoeken te redden en zoeken te bekeren. We zijn mensen die liever op weg en reis zijn naar de eeuwige nacht, met een ingebeelde hemel, dan dat ons nog een halt wordt toegeroepen en dat we de weg der zaligheid zouden leren. We zijn van die verschrikkelijke en onverbeterlijke mensen.

De Heere Jezus gaat die grondwet uitspreken, omdat we die verleerd zijn. Christus stelt ons voor, het onderscheid wat er is tussen dat geestelijke Rijk van Hem en dat vleeselijke rijk waar wij van nature in leven.

Dan komt in hoofdstuk 6 de praktijk van het geestelijke leven aan de orde. Weet u, je hebt mensen, die zeggen: “Nou ja, moet je

luisteren, ik geloof wel dat ik bekeerd ben, ik geloof wel dat ik iets van de Hemel geleerd heb, ik geloof wel dat er genade in mijn hart is uitgestort”. Dat maken ze tot een pakketje. Dat wikkelen ze in een zakdoek. En dat stoppen ze in d'r broekzak. En daar houden ze het. En in d'r hele leven is er niets van te merken dat God wat aan d'r ziel gedaan heeft. Maar ja, blijf daar maar af, want dat is toch gebeurd enzo, en ze houden zichzelf op de been met iets wat ze zich inbeelden. Maar de Heere zegt in Zijn Woord: “Het geloof zonder de werken, is dood”. Dat hoort bij elkaar. Je kunt wel een vrome belijdenis hebben, maar een vrome belijdenis brengt je niet in de hemel.

Nou, zegt een ander, dan ga ik maar hard aan het werk.

O, vrome werken doen? Maar vrome werken brengen je niet in de hemel. Welnee! De genade Gods alleen maakt ons zalig. En waar de genade Gods in het hart is uitgestort, daar wordt mijn belijdenis vroom en waarachtig. Dan zal ik God de eer geven, mezelf verdoemen, Christus aangrijpen met de handen van het geloof, en dan zal ik ook mijn leven zoeken in te richten om Gode welbehagelijk te leven, omdat Hij het zo waard is, weet u. Dan heb je je eigen zaligheid niet in de eerste plaats op het oog, maar de Goddelijke eer. Het geloof zonder de werken is dood.

In hoofdstuk 6 gaat Christus dus spreken over de praxis van het geloof. En dan, dat gedeelte wat wij gelezen hebben, gaat over het gebed. Het geveinsde bidden, dat is het eerste wat aan de orde komt.

De Heere Jezus zegt Zelf in het 5^e vers: “En wanneer gij bidt...” Er staat niet: “Mocht u een keer bidden”. Er staat ook niet: “Mocht u een keer zo ver gebracht worden dat u oprecht bidt”. Er staat niet: “Mocht je er een keer behoefte aan hebben te bidden”. Daar staat: “En wanneer gij bidt...” Wordt er in Voorburg nog gebeden? Kent u een gebedsleven? Bent u een biddend mens? Ja, zeg je, moet je luisteren, aan het eind van de maaltijd lezen we uit het Woord en dan doen we een gebed. Elke dag hetzelfde natuurlijk. En voor het slapen gaan, dan doe ik ook een gebed. 's Morgens als ik wakker word, na het beschuitje met kaas, dan doe ik een gebed.

Dat vraag ik niet. Ik vraag u en ik vraag het ook mezelf: Kent u een gebedsleven? Kent u een leven van gebed? Weet je wat dat is? Dat is een leven wat bij de Heere wil wezen. Dat is een leven wat in alles bij Hem wil zijn. Dat is een leven waarvan de Psalmist zegt: “Wentel uw weg op de Heere, en vertrouw op Hem, Hij zal het maken”.

Kent u een gebedsleven?

Want als de Heere Jezus hier zegt: “En wanneer gij bidt”, dan gaat de Christus er van uit dát u bidt. Want een mens die niet bidt, die leeft als de beesten, alsof u geen ziel hebt voor de nimmer eindigende eeuwigheid. Wie niet bidt, die leeft voor het vaderland weg en die doet zijn arme ziel tekort. Je leeft alsof je geen ziel hebt als je geen gebedsleven kent. Want hoe menigmaal hebben de vaders ook niet het gebed genoemd “de ademtocht der ziel”! Heeft u zo’n ademtocht? In het natuurlijke ademen wij. Hoe komt dat? Omdat we leven. Als je in het geestelijke een ademtocht hebt, dan ben je levend.

We hebben als belijdenis in deze middag met elkaar gelezen uit de Heidelberger Catechismus over het gebed. U heeft gezien waar dat gebed beschreven staat in de Catechismus. Of niet? In het stuk der dankbaarheid, aan het einde van de Catechismus. De Catechismus is daar niet mee begonnen in de ellendekennis. Het is ook in de gang van de verlossing niet genoemd. Maar in de dankbaarheid is het aan de orde gekomen. Wat betekent dat? Betekent dat dat de mens die in zijn ellende loopt niet bidt? O jawel, die bidt. Betekent dat dat een mens die de verlossing deelachtig wordt niet bidt? O jawel, die bidt. Maar juist in het stuk der dankbaarheid wordt dat gebed beschreven. Dat hebben die vaders goed in de gaten gehad. Waarom? Omdat er dan, in het stuk van de dankbaarheid, een geregeldheid en een orde in het geestelijke leven komen moet. Toen je in je ellende liep, ja, je hield het niet voor bidden. En toch bad je. Je riep tot God, het Opperwezen. Toen je in je ellende liep, toen klaagde je je nood aan Hem. Toen je ’s nachts even wakker werd, was je gedachte daar bij: “Heere, bekeer mij alstUblieft”. En toen je overdag in je tuin aan de gang was, was daar toch zo’n zucht in je hart: “Zou ik U mogen kennen?” Dat was dat gebed in het beginstadium. Het was het gebed om je eigen zaligheid. Het was het gebed om de verlossing van zonden en ongerechtigheden. En toen de Heere in die bange nacht van je bestaan over kwam en de Christus thuis bezorgde, wat was er toen? Ja, zeg je, toen heb ik mijn handen gevouwen en toen heb ik gezegd: “Dank U wel, Heere God, voor deze onuitsprekelijke weldaad, voor deze heerlijke, geestelijke Gave”. Toen heb ik de Hemel geloofd en geprezen om zoveel gunstbewijzen. Ik heb gehuppeld van zielevreugd. Ja toch! Verlost geworden door Zijn goedheid en genade.

Maar nu dit: In het stuk van de dankbaarheid, daar leert de Kerk van God ordelijk bidden. Ordelijk! Het staat in het laatste stuk van de Catechismus. En dan zegt de Heidelberger: “Wat behoort nu tot zulk een gebed, dat Gode aangenaam is en van Hem verhoord wordt?” Kom, laten we het vanmiddag eens vragen aan de geveinsden. En

wanneer jij bidt, zo zult jij niet zijn gelijk de geveinsden. Zeg ons eens, geveinsde, wat behoort nu tot een aangenaam gebed voor God? "Dat zal ik u zeggen". De geveinsde zegt: "Ik ga de synagoge in en ik ga op de hoeken van de straten staan en ik ga bidden. Ik zeg mijn formulieren op. Ik rijg de prachtigste volzinnen aan elkaar. Ik maak er werkelijk een sierstuk van. Waarom? Wel, hierom, opdat ik van de mensen gezien mag worden". Een geveinsde, zegt de Bijbel. Dat is een onoprechte. Iemand die geen recht hart heeft voor God. Geveinsd. Die geveinsd is heeft God niet op het oog, maar die heeft zichzelf op het oog. Dat legt de Heere Jezus bloot. Die wil van de mensen gezien worden. Daar zegt de Heere Jezus bij: "Voorwaar, Ik zeg u, dat zij hun loon weg hebben". Ze krijgen wat roem, en ze krijgen wat eer van mensen, o jazeker. En dat is ook alle eer en alle roem die ze ontvangen zullen. Want God in de hemel houdt Zich doof voor zulke geveinsden, die niet eerlijk gemaakt zijn voor Hem.

En daar tegenover stelt de Heere Jezus: "Maar jij..." Of moet je hier vanmiddag zeggen: "Ja man, maar die 'jij' van vers 6, daar behoort ik niet bij, want ik ben als die mensen uit vers 5". Gelukkig dat je dat zegt. Gelukkig dat je dat in de gaten hebt, dat je van jezelf een geveinsde bent en dat je niet anders doet dan je eigen eer te zoeken. Gelukkig maar, dat je daar achter gekomen bent. En gelukkig maar dat vers 6 er staat. Maar jij, wanneer jij bidt, ga in uw binnenkamer. Want als je dat thuis bezorgd krijgt, dat je een geveinsde bent, als je daar last van krijgt dat je niet eerlijk voor God bent, dat je onoprecht voor Hem wandelt, dat je Gode niet welbehagelijk leeft, mensen, dan wil je toch weg bij al het gedruis van de mensen, dan wil je toch niet meer, als je die nood aan de Heere klaagt, dat een ander dat hoort. Zou je dan de stilte en de eenzaamheid niet opzoeken! Dat wou ik je vanmiddag ook eens vragen. Heb je van die tijden in je leven, dat je eigenlijk het liefste geen mens ziet. Omdat de mensen je in de diepste dingen van het leven toch niet helpen kunnen. Heb je van die tijden in je leven dat je zo de eenzaamheid opzoekt? Waartoe? Om je nood aan God te klagen. En wat is je nood? "Heere, ik knap niet op, het wordt eigenlijk alleen maar slechter met mij". Ben je zo'n mens die de binnenkamer weleens opzoekt om de genadetroon te bestormen? "Ja", zeg je, "maar ik heb geen gebed". Moet je eens goed kijken in het 6^e vers. Daar wordt het gebed zo voorgezegd. Waar dan? zeg je. Wel, kijk: "Maar jij, wanneer jij bidt, ga in uw binnenkamer en uw deur gesloten hebbende, bidt uw Vader". Dan zeg je: "Ik heb geen Vader. Ik heb geen hemelse Vader, want ik ben een zondaar". Nou, gebedsstof genoeg. Of niet? Weet je wat de Heere Jezus doet? Hij

bepaalt ons in deze tekst bij onze afkomst. Hij bepaalt ons er bij dat wij in de rechtstaat kinderen waren van de hemelse Vader, Die recht op ons leven heeft. Niet alleen had, maar nog steeds heeft. De Heere Jezus bepaalt ons er bij dat wij mensen zijn die bij onze Vader vandaan gegaan zijn, maar dat Hij krachtens de schepping nog altijd recht op ons leven heeft. Nou, heb je dat in de binnenkamer weleens voor God beleden? “Heere, ik ben als de verloren zoon, ik ben bij U vandaan gegaan, en ik ben niet meer waardig Uw zoon genaamd te worden. Ik heb het mij waardig gemaakt dat U mij zou weg doen. Mocht ik nog maar zijn als één van Uw huurlingen. Laat mij maar in een baaltje stro ergens in de achterste schuur slapen. Als ik maar op Uw erf mag zijn. Ik ben weg gedwaald en weg gedoold naar alle kanten toe. Ik heb Uw goed doorgebracht met hoeren. Ik heb gefeest en gedruist op de cadans van de duivel. Ik heb kwaad gedaan tegen U. Ik heb tegen U, ja U alleen misdreven, en daarom Uw gramschap dubbel waardig”. Daar zegt de Heere Jezus van: “Bid Uw Vader, Die in het verborgene is”. Gelukkig in het verborgene. Dat je die zieleklacht niet openbaar hoeft te maken. Als God het maar weet. En juist in die verborgen plaatsen heeft de hemelse God Zijn oor te luisteren gelegd. En Uw Vader, Die in het verborgene ziet, zal het u in het openbaar vergelden. Hoe dan toch? Hoe moet dat dan goed komen? Wel, het is de Heere Die uit mededogen Zijn vriendelijk hart opent voor zulken, die daar in die verborgen plaats onder God terecht mogen komen, dat recht des Heeren mogen toevallen en aanbidden. Hij zal ze zetten op een hoogte. Welke hoogte? Op de Steenrots. Dat is een vast Fundament voor tijd en eeuwigheid beide. Ze zijn wankelmoedig in zichzelf. Maar ze worden gegrond op dat enig Fundament. De Heere zal het ze wel vergelden in het openbaar, dat Hij ze bekend zal maken, is het niet in de tijd, dan toch in de eeuwigheid, als de gekenden des Vaders, die uit loutere genade, door het bloed van Christus alleen, zijn vrijgekocht van schuld en straf.

Ik bekende, o Heere, aan U oprecht mijn zonden, bad de Psalmist. Als je dat leven nu kent... Ik verborg geen kwaad dat in mij werd gevonden. Als je zo eerlijk gemaakt bent voor God, dan is het toch ook waar: “Dies zal tot U een ieder van de vromen, in vindenstijd met ootmoed smekend komen”. Ootmoedig, o ja. Niets meer in jezelf. Maar de Heere maakt het vindenstijd. Hij laat Zich in dat verborgen plaatsje vinden voor zulke zoekende zielen.

De geveinsden hebben loon bij de mensen. Maar die in de binnenkamer is, veracht van de godsdienst, vertrapt door de wereld,

ach, ze laten zich door God zoeken en ze zijn van Hem gevonden. Kostelijk is het, nietwaar!

Dan gaat de Heere Jezus verder met waarschuwen. “En als gij bidt, zo gebruikt geen ijdel verhaal van woorden”. O ja, er zijn zovele heidenen op de wereld die ook bidden. Bidden, weet je waarom? Omdat ze misschien de machten en de goden willen bewegen om hun goed te doen. Er zijn zelfs op deze wereld heidenvolkeren die beesten en mensen offeren aan de god van het weer, aan de god van de oogst, aan de god van de vruchtbaarheid, om die goden te bewegen om hen goed te doen. En dat heidense element zit er nu bij ons allemaal in. Wij zijn allemaal van zulke mensen. Je zegt: “Nou, dat weet ik nog zo net niet”. O nee? Moet je eens een klein kind zien. Dat vraagt aan moeder om een snoepje. Moeder zegt: “Nee”. Het duurt geen minuut: “Mag ik een snoepje?” “Nee”. Het duurt geen halve minuut: “Mag ik een snoepje?” En zo kan het kind aan de gang blijven, keer op keer, menende moeder te kunnen overreden. Als je dat nog denkt, zegt de Heere Jezus, als je met ijdele woorden, met een heel verhaal en met een herhaling van woorden achter elkaar, God denkt te bewegen, dan leg je nog wat in jezelf. Want die heidenen menen dat ze door hun veelheid van woorden zullen verhoord worden. Door de veelheid van woorden. Als ik maar lang genoeg vraag. Als ik maar lang genoeg bid. Als ik maar genoeg zinnen aan elkaar rijg, dan zal God wel bewogen worden om te horen. Dus je wou er toch nog een werk van jezelf bij doen. Je wou dus toch nog zelf iets aandragen, opdat God je genadig zou kunnen zijn. Is het nu genade geheel en al, of is het halve genade, en de rest is eigen goed werk? Nee toch! Geen ijdel verhaal van woorden, want een ijdel verhaal van woorden is een gebed op de mens aan. Je zoekt van alles voor jezelf, behalve dat je zoekt de eer van de Heere in de hemel. En het gebed dat niet op God aan is, is ijdel en leeg. Het heeft geen bestaansgrond. Het heeft geen rechtsgrond. En hoe veel je er ook in legt, Gods oor is er doof voor. Hij zal niet horen en verhooren.

Het zijn misschien prachtige gebeden. IJdel! Waarom nu ijdel? Omdat ze niet geboren zijn uit de ware zielenood. Want ik zal je één ding vertellen. Als er ware zielenood in je leven is, dan is er geen veelheid van woorden meer. Dan is het zelfs nogal eens zo dat je het met de Psalmist mee moet zuchten: “Zie, maar als het aan woorden mij ontbreekt, wat de overdenking nog in mij spreekt”. De overdenking! Ik kan niet eens meer één woordje uitbrengen. En als ik je vraag: “Heb je dan toch nog een woordje? Wat zou het dan zijn?” Nou, zeg je, dan is het niet veel meer dan “och” of “ach”. Ik hoorde eens van een vrouw die zei: “Weet je, ik kan eigenlijk niet

anders meer bidden dan nog maar één zinnetje. Ontferm U mijner". Daar staan voorbeelden van in het Woord. Of niet? Dat de Heere Jezus zulke gebeden verhoord heeft. Dat Hij zulken met goederen heeft vervuld. Als je nog rijk bent met je eigen gebed, je wordt ledig heen gezonden. Maar armen wordt uit genade het Evangelie verkondigd. Armen worden met goederen vervuld. Die met hun hele armoe bij de Heere terecht mogen komen in die binnenkamer. O ja, als je daar in het verborgene zo in de gemeenschap met God je eigen zwartheid en je eigen vuilheid voor Hem leert kennen, leert belijden, leert bewenen, Hem in Zijn heilige rechtvaardigheid leert aanbidden en roemen, de Christus leert benodigen als de enige Rustgrond voor je arme, wegzakkende ziel. O dan, dan wordt het waarheid dat de Heere je tegen komt in gunst en genade.

Het ijdel bidden, dat moeten we dan ook maar niet doen. "Maar ik heb zo het gevoel, zegt er een, dat al mijn gebeden zo ijdel zijn. Ik voelde me al een geveinsde. En nu voel ik mijn gebed ook nog als ijdelheid aan. Ik mis nu werkelijk alles. Wat moet je dan in de binnenkamer nog bidden? Ik weet het niet meer", zeg je. "Ik weet het niet meer". Zullen we het dan maar anders doen? Zullen we dan maar naar de binnenkamer gaan en alleen nog maar onze mond open houden? "Doe je mond wij open, en Ik zal hem vervullen". Dat is het derde nog.

Maar we gaan eerst nog zingen, Psalm 27 vers 5.

*Mijn hart zegt mij, o HEER', van Uwentwegen:
"Zoek door gebeên met ernst Mijn aangezicht";
Dat wil, dat zal ik doen; ik zoek den zegen
Alleen bij U, o bron van troost en licht!
Verberg toch niet Uw oog van mij, o Heer!
Ik ben Uw knecht, zie niet in toorne neer;
Gij waart mijn hulp in al mijn zielsverdriet;
O God mijns heils, begeef, verlaat mij niet.*

Wordt hun dan niet gelijk. Daar zit je dan met de beleving van je hart, dat je al zo bent. Gelukkig maar dat je dat beleeft dat je zo bent, omdat je in die weg alles mist, en van Hem alles nodig hebt. En gelukkig maar dat er bij staat: "Want uw Vader weet wat gij van node hebt, eer gij Hem bidt". De Heere, Zijn ogen doorlopen de ganse aarde. Hij ziet u en mij, en Hij ziet ons in onze natuurstaat aan als doemwaardige zielen, die de dood verdiend hebben en niet het leven. Hij ziet ons in onze natuurstaat aan als wegwijnende en wegstervende zondaar. En Hij weet het wel wat wij van node hebben. Maar we zitten zo boordenvol met onszelf. We zijn zo rijk

en verrijkt, ook in onze godsdienst. De Heere kan het heel niet aan ons kwijt. En nu behaagt het Gode om een mens te ontledigen en aan de geveinsdheid van zijn eigen bestaan, en aan de ijdelheid van al ons doen en laten te ontdekken, om plaats te maken voor dat eeuwig blijvende goed, wat nimmermeer vergaat. Uw Vader weet wat ge van node hebt, eer gij Hem bidt. En als ik nu tot het gebed gebracht word en ik mag eindelijk gelovig gaan bidden, dan is dat een gebed dat geboren is uit Zijn werk, uit het werk van die hemelse Vader, Die nu weet wat ik van node heb. En het gebed wat Hij in de ziel werkt, is dat gebed om de vervulling van die behoeften, waar Hij van weet dat ik het nodig heb. Dan is dat een gebed op Hem aan, een gebed uit de nood geboren, een gebed dat het met God eens is. Kijk, en laten we het dan nu eens aan de Heidelberger vragen, op grond van het Godswoord. Nog eens een keer vragen: "Wat behoort dan tot zulk een gebed dat Gode aangenaam is en van Hem verhoord wordt? Eerstelijk dit, dat wij alleen de enige ware God, Die Zich in Zijn Woord ons geopenbaard heeft, om al hetgeen Hij ons 'geboden' heeft te bidden, van harte aanroep". Wat heeft Hij ons nu geboden van Hem te bidden? Het is de Heere Jezus Zelf Die het voor zegt. Dat God alleen de eer zou krijgen. Dat Zijn Koninkrijk kome zou, en dat door ons Zijn Naam verheerlijkt worden zou.

Is dat eerste er nu bij? Mag je zo weleens gelovig bidden? Hoe dan? Wel, zo bidden omdat je in de war zit over de heerlijkheid, de eer en de majesteit van God. Dat je het zeggen moet: "U bent het zo waard uit aller mond geloofd en geëerd te worden. Heere, Gij gebiedt ons te bidden dat Uw Koninkrijk komen zou, in mijn leven meer en meer, dat het meer en meer gestalte krijgen zal. Maar ook in de mensen om mij heen, in de gemeente waar ik mij in bewegen mag, op deze hele wereld. Want de satan gaat rond als een briesende leeuw. Maar dat Uw Vrederijk gezien wordt. Dat uit veler mond gehoord mag worden, de lof en de verheerlijking aan de Heere".

Ten andere, dat wij onze nood en ellendigheid recht en grondig kennen, opdat wij ons voor het aangezicht Zijner Majesteit verootmoedige. Er is in onze dagen een christendom dat zegt: "Ik ben bekeerd, en klaar. De wet heeft afgedaan. Dat is Oudtestamentisch, dat is voorbij. Het gaat nu zachtjesaan naar de hemel toe. Steeds een stapje hoger". Maar als hier waarlijk volk van God onder is, die zullen het met mij eens zijn. Het gaat misschien wel zachtjesaan naar de hemel toe, maar het gaat wel door de diepte heen. Of niet? Het wordt hoe langer hoe erger met je. Ik ben mezelf zo tegen gevallen, zegt er een. Ik heb beloftes gedaan toen ik verlost geworden ben door de genade Gods. Ik zou voortaan Gode leven. Er is geen steek van terecht gekomen. Mis je ook al alles? Ben je

ook al zo'n mens die eigenlijk slecht blijft. Wat? Die nog slechter geworden is dan dat hij in beginsel gedacht heeft. Ben je ook zo'n mens die dieper moest graven in de wand van eigen verdoemelijkheid? Het viel zo tegen.

Ons voor God verootmoedigen behoort tot het ware gebed, zegt de leermeester vanmiddag. O ja, ik moest me wegschamen voor God, en ik klaag mijn nood dat ik niet opknop. Ik zeg: het behoort tot het ware gebed.

Ten derde, dat wij deze vaste grond hebben, dat Hij ons gebed, niettegenstaande wij zulks onwaardig zijn, om des Heeren Christus' wil zekerlijk wil verhoren. Mensen, dat is me nogal een zaak! Weet u dat, dat de Heere op grond van Christus' offerwerk uw gebed verhoren zal! U zegt: "Nou ja, ik hoop het maar". Kijk, daar heb je het weer. Dat zijn we in onze dagen misschien wel wat kwijt geraakt. Maar weet u wat nu de kernzaak van het Evangelie is? Weet u wat nu de kernzaak van het geloof is? Dat je Christus kennen mag en de kracht van Zijn opstanding. Gestorven om onze zonden. Opgewekt tot onze rechtvaardigmaking. Dat je in de ondervinding van je ziel de Christus mag kennen, omdat Hij is toegepast door God de Vader. Dat je in de bangste nacht van je bestaan de borggerechtigheid van Immanuël thuis hebt gekregen. Luther noemt het een vreemde ruil. Hij mijn zonden en ongerechtigheid, en ik Zijn vlekkeloze gerechtigheid. Hoe kan dat? Had je dat met je verstand kunnen uitdenken? Is dat een werk van ons? Kunnen we dat uit een boekje leren? Nee, dat is ondervindelijk. Dat uur van die zalige ruil, dat is ondervinding.

Nu wou ik je vragen of je in het leven al naar die plek geleid bent, naar die plaats? Dat dat waarheid geworden is aan je arme hart. Dat je leunen en steunen mocht en mag op Christus' gerechtigheid alleen. Hij heeft voor al mijn zonden volkomenlijk betaald. O ja, ik heb het eerst gehoopt, ik heb er naar uitgezien, ik heb er naar verlangd, ik ben er mee bezig geweest dat ik het kennen mocht. Maar nu, nu, dat heb ik zelf niet genomen. Dat heb ik zelf niet gepakt. Maar dat is me in de schoot geworpen. Dat Ik voor u, daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven.

Die zo de Christus krijgt toegepast, die moet het weten, dat hij heeft een biddende Hogepriester in de hemelen, een biddende Hogepriester Die voor u bidt bij de Vader. En zijn gebeden worden verhoord, want Hij wast ze met Zijn eigen bloed. Hij draagt ze voor aan Zijn Vader, op grond van Zijn eigen verdiensten. Op grond van het offerbloed van Immanuël neemt de Heere Zijn gebeden aan. En Hij zegt het Zelf in het Hogepriesterlijk gebed: "Ik bid niet voor de wereld, maar ik bid voor al degenen die Gij Mij gegeven hebt, want

zij zijn Uwe". Ze zijn Uwe. Daarom is het. Omdat ze van de Vader zijn. Daarom is het dat dat gebed er is, omdat ze van de Vader zijn. En dan zegt de Heere Jezus: "Gij dan, bidt aldus: Onze Vader..." Nou, zeg je, dat is wel hoog. Maar het is toch waar. Onze Vader. In de weg van het geloof mag het weleens gezien worden. O ja, het is wel een diepe zaak hoor. Maar mag het weleens gezien worden: een Vader in de hemel, omwille van Christus. Hij is immers de oudste Broeder. En door adoptie aangenomen tot een kind des Vaders, op grond van de schepping en ook op grond van de genade, een Vader in de hemel te mogen hebben. Ik kan het niet zeggen, zegt er een. En het is de Heilige Geest Die in ons spreekt: "Abba, Vader". Je moet het maar meemaken, zo'n teer moment. Je moet het maar meemaken. Maar er is zo'n afstand, zeg je. O ja, maar er staat ook wat bij: "Onze Vader Die in de hemelen zijt". En heel dat gebed wat volgt, heel dat gebed, al die stukken, al die gebeden hebben maar één doel, en dat is dit: "Onze Vader, Die in de hemelen zijt, Uw Naam worde geheiligd". Dat is nu gelovig bidden. Dat is het gebed wat de Heere van ons vordert. Dat is het gebed wat in het leven der dankbaarheid Gode aangenaam is. Dat is het gebed dat ook verhoord zal worden. Jazeker, want de Heere zal Zijn Naam geheiligd laten worden. Of het is in het wegdoen van de verdoemden, om Zijn heerlijke gerechtigheid te tonen. Of dat het is in het behouden van al de verkorenen, om Zijn barmhartigheid te laten schitteren. God doet geen onrecht. Zijn Naam zál geheiligd worden, jazeker. En daar hebben nu in al de geslachten velen op aangebeden. Daar zijn er vandaag nog mee doende, voor henzelf en voor anderen, om daar op aan te bidden. Al is het getal misschien wel klein geworden, al is het dun geworden. Toch dat gebed, omdat de Heere het werkt. En Hij zal tot de laatste dag toe een volk houden op deze wereld, wat dat gebed in de ondervinding van het leven mag kennen, om het aan Hem kwijt te raken.

Onze Vader, Die in de hemelen zijt, Uw Naam worde geheiligd. En het is Gods zaak. Hij staat er Zelf voor in, en Hij zal het waar maken. O ja, dat je er het onderwerp van mag zijn. Dat wij er met elkaar het onderwerp van mogen wezen. Dat dit onze levensadem mag zijn, opdat Gods Koninkrijk komen mag. Ook in uw en mijn leven. Zijn wil geschieden mag, in de hemel, maar ook op de aarde. Dat onze schuld vergeven mag worden. Dat wij dagelijks ons brood mogen ontvangen. Dat wij niet in de verzoeking geleid zullen worden, om bij de Heere vandaag gerukt te worden. Nee, maar om verlost te mogen zijn van den boze, van dat eigen beetje en van de influisteringen van de duivel. Opdat wij Gode leven mogen. En het kan hoor! Het kan! Want Uw is het Koninkrijk. Daarom kan het. En U

is de kracht. Daarom kan het. Niets van ons, maar alles van Hem.
En U is de heerlijkheid. Daarom kan het. Van nu aan tot in der
eeuwigheid.

AMEN.

Dankgebed.
Slotzang Psalm 103 : 3.
Zegenbede.